

[Arne Bjerregaard]

Lad mig straks sige for ikke at blive misforstået, at jeg i alt fald siden 1976 klart er gået ind for en indskrænkning i udstykning af ejerlejligheder, og jeg har siden da på partiets vegne udtrykt mig i overensstemmelse hermed.

Jeg er beklemt over, at så mange i dette ting er så bekymrede for de mennesker, der nu ikke længere kan få en ejerlejlighed. Hvorfor er man ikke lige så bekymrede for de lejere, som ikke kan få en lejlighed? Dem snakker man ikke om, kun om de ejere, der nu ikke kan få det, som de måske ønskede, og som de kunne spekulere i.

Man påstår, at mange unge køber en lejlighed her i København, når de er kommet fra provinsen. Ja, hvem får den? Det er dem, som har mulighed for det, fordi de er født med den i denne spekulation, og fordi de måske har forældre i ryggen, der har mulighed for at give dem en baggrund for, at de kan investere i ejerlejligheder. Men de svage, de, som ikke har den mulighed for investering, de må leje en lejlighed, og derfor er det vores pligt at sørge for, at der er lejligheder også til mennesker, der ikke har mulighed for at købe.

Lejerne, som jeg stadig væk vil påstå er de svageste, vil vi nu have med til en løstigningspause, som også skal række ud over de måneder, vi taler om her. Jeg går ud fra, at de, som er imod indskrænkning af udstykningen i ejerlejligheder, også ønsker, at man skal have en løstigningspause, der rækker ud over nytår. Ja men så må man vel også tage hensyn til, at de mennesker, som er svagest stillet, altså lejerne, må have en sikkerhed, må have en mulighed for at medvirke til og erkende nødvendigheden af en løstigningspause, ellers forstår jeg godt, hvis de gør oprør.

Man har fra visse sider stadig væk så ondt af en Donatzky og en Lars Nielsen, og hvem det nu kan være, men man har ikke ondt af de svage, af de gamle, af de usikre, af de uformående. Min stilling i denne sag har hele tiden været og i alt fald hele tiden været dikteret af en rimelig hensyntagen til lejerne og til de mennesker, som har investeret i tillid til nuværende lovgivning. På dette grundlag har jeg prøvet at medvirke til, at dette lovforslag blev så rimeligt som muligt.

Så må jeg dybt beklage, at det ikke var muligt at få et bredere grundlag i dette ting

for en nødvendig lovgivning, som også har økonomiske konsekvenser og økonomiske forudsætninger. Det er, som om man mener, at vores økonomiske situation ikke har nogen indflydelse på det, man laver her. Ja men det er da netop vores økonomiske situation, som er forudsætningen for, at man måtte gøre dette her, for havde vi ikke den økonomiske situation, vi har, var det da muligt at give de tilskud, som er nødvendige for at opføre de lejligheder, som folk har brug for. Men det har vi desværre ikke, fordi man ikke kan opføre lejligheder uden tilskud og udleje dem til priser, der gør det muligt for almindelige mennesker at bebo dem. Vi er i denne økonomiske situation nødt til at sige: vi har ikke råd til at bygge de lejligheder, der skal til, og derfor må vi stoppe for udstykningen, for at der stadig væk kan være nogle lejligheder til de mennesker, som har brug for dem, og som ikke har mulighed for at investere i ejerlejligheder.

Derfor er jeg gået ind i dette arbejde med dette forslag, men jeg har også, for at man ikke skal gå velerhvervede rettigheder for nær, stillet ændringsforslag nr. 12, der giver mulighed for at imødekomme de synspunkter, som er fremført fra visse sider, nemlig at de, som har handlet i tillid til nuværende lovgivning, ikke skal komme i klemme. Hvis man gennemfører ændringsforslag nr. 12, har man i alt fald tilgodeset den bredeste del.

Når jeg har ønsket, at hvis ejeren ikke længere kunne få lov til at udstykke til ejerlejligheder, skulle han heller ingen tilbudspligt have længere, er det ikke, fordi jeg er imod andelsboliger – det er måske kristeligt folkepartis kongstanke, at vi skal have flere andelsboliger – jeg mener bare ikke, at vi skal fremme andelsboligtanken igennem denne lov; det må vi gøre igennem en speciel lov.

Vi stemmer for alle de ændringsforslag, som vi mener er en rimelig hensyntagen til de mennesker, som har handlet i tillid til nuværende lovgivning.

Må jeg lige sige til den højtærede formand, at ændringsforslagene i betænkningen nr. 9, 10 og 12 for mig at se ikke er koordinerede, således at en rimelig afstemning er mulig. Jeg ved ikke, om formanden vil give tilladelse til eller vil foranledige, at mødet bliver afbrudt i alt fald så længe, at det kan blive diskuteret, om der er en rimelig koordi-